

Teremtés és bűneset

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1:26-27; 3:16-19; 11:1-9;
5Mózes 7:6-11; Galata 3:29; 1János 4:7-8, 16

„Azután kivitte őt [Ábrámot], és ezt mondta: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha meg tudod számolni őket. Azt mondta neki: Így lesz a te utódod is. Ábrám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt” (1Móz 15:5-6, ÚRK).

Isten népének története az emberek megteremtésével kezdődött, majd utána jött a tragikus bűneset. Amikor meg akarjuk érteni az egyház egységének természetét, Isten eredeti, teremtési tervénél kell kezdenünk, utána pedig kitérünk a bukás utáni helyreállítás szükségességére.

A Biblia első fejezeteiből kiderül, hogy Isten szándéka szerint az emberiségnek egy családként kellett volna megmaradnia. Sajnálatos módon azonban az egység megtört, miután bekövetkezett a bűn tragédiája. Az engedetlenség további szörnyű következményeinek, a széthúzásnak és a megosztásnak a gyökerei éppen a bűnből nőttek ki. Miután Ádám és Éva evett a tiltott fáról, már az első, Istennel való beszélgetésben utalást találunk a szembenállásra (lásd 1Móz 3:11). Tehát a megváltási terv révén majd megvalósul sok egyéb dolog között Istennek az egyik fő célja az eredeti egység helyreállítása lesz.

Ábrahám, Isten népének atyja a megváltási terv fontos szereplője lett, akit a Szentírás a „hit általi megigazulás” nagyszerű példájaként mutat be (lásd Róm 4:1-5). Ez a hit fogja egységbe Isten népét egymással és magával az Úrral is. Isten emberek által munkálkodik azért, hogy helyreállítsa az egységet és ismertesse az akaratát az elveszett emberiséggel.

AZ EGYSÉG ALAPJA A SZERETET

Mózes első könyve 1. és 2. fejezetének története világos üzenetet közvetít arról, hogy a teremtés hetének végén általános volt az összhang. Amikor Isten kijelentette, hogy minden „igen jó” (1Móz 1:31), ezzel nem csak az esztétikára, a szépségre utalt. Amikor Isten elkészült a világgal, amit az embereknek kellett benépesíteni, nyoma sem volt benne a gonoszságnak és az egyenetlenségnek. A teremtéskor az volt az eredeti célja, hogy a különböző élőlények harmonikusan éljenek együtt, jó kapcsolatban egymással. Csodaszép világot alkotott az emberiség családjának. Minden tökéletes volt, Teremtőjéhez méltó. Isten eredeti szándéka szerint a világnak harmóniában, egységben és szeretetben kellett volna élnie.

1Mózes 1. és 2. fejezeteinek történetében mennyire látható különlegesen az ember az egész teremtett világban? Mit tudhatunk meg erről 1Móz 1:26-27 verseiből?

Mózes első könyve szerint Isten a saját képére teremtette meg az embert, és ezt semmi másról nem olvashatjuk a teremtési beszámolóban. „*Akkor ezt mondta Isten: Teremtsünk embert a magunk képére és hasonlóságára... Megteremtette tehát Isten az embert a maga képére; Isten a maga képére és hasonlóságára teremtette: férfivá és asszonnyá teremtette őket*” (1Móz 1:26-27, ÚRK). A teológusok évszázadokon át vitatták, hogy pontosan milyen is ez a kép vagy maga Isten, de a Szentírás számos szakasza bemutatja: Isten természete a szeretet.

Hogyan segítenek megérteni 1Jn 4:7-8, 16 versei, milyen volt az eredeti teremtés? Milyen hatása lehetett volna ennek a teremtéskor fennálló egységre?

Az Isten szeretet, és mivel az ember is képes szeretni (úgy, ahogy a többi földi teremtmény nem), a szeretet képessége is beletartozik abba, hogy Isten a maga képére teremtett bennünket. A szeretet viszont csak másokkal való kapcsolatban létezhet. Tehát még bármi más tartozzon is az istenképűség tárgykörébe, a szeretet, méghozzá a mélységes szeretet képességének mindenképpen ott kell lennie.

A BŰNESET KÖVETKEZMÉNYEI

Óriási következményei lettek a bűnesetnek. Ádám és Éva engedetlensége elindította a földi élőlények harmonikus, egymással összefüggő létformájának széttöredezését. Így kezdődött el az emberek közötti egyenetlenség, szétválás és megosztás is, ami ma is megvan. Az összhang hiányát azonnal érzékeltette az, ahogyan a bukás következtében Ádám és Éva egyaránt mást akart hibáztatni (1Móz 3:12-13). Azóta csak romlott a helyzet.

Olvassuk el 1Móz 3:16-19 és 4:1-15 szakaszait! Mi mutat rá ezekben a versekben a bűn következményeire és arra, hogy milyen hatással volt az Isten által teremtett világra, amit addig az összhang jellemezett?

Ádám engedetlensége lett a forrása számtalan eseménynek és következménynek, amelyek idővel Isten egész teremtésére hatottak. A természet világa is szenvedni kezdett a bűn következményeitől. Az emberi kapcsolatok szintén megsínylették ezt. Kain és Ábel testvérek voltak, akiknek szeretniük kellett volna egymást, gondoskodva egymásról, de eltávolodtak, mert az egyikük a saját, önző hajlamait akarta követni az Isten által előírt istentiszteleti mód helyett. Az elidegenedés kegyetlenségbe és halálba torkollt. Kain reakciója azonban inkább Isten, mint Ábel ellen irányult. Haragudott Istenre (1Móz 4:5), a haragja pedig Ábel ellen ingerelte. Az engedetlenség tovább szabdalta az emberi kapcsolatokat.

„És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz” (1Móz 6:5). A gonoszság végül elvezetett az özönvízhez és az elképesztő pusztításhoz a teremtett világban. Isten azonban még akkor sem mondott le az emberiségről, maradékot hagyott az újrakezdéshez: Noét és a családját.

A vízözön után Isten ígéretet tett Noénak és családjának. A szivárvány az égen mindig emlékezteti majd őket gondoskodására és ígéreteire, jóságára és irgalmára (1Móz 9:12-17; Ézs 54:7-10). Isten szövetséget kötött Noéval és visszaállította eredeti tervét, hogy az emberiség családja egységes legyen, hozzá és Igéjéhez hű.

Mondjunk néhány példát arra, hogyan okoz megosztást a bűn! Milyen döntéseket hozhatunk meg most, amelyek segítenek visszaállítani az összhangot azok között, akikre erősen hatnak a választásaink?

MÉG TÖBB SZEMBENÁLLÁS ÉS ELSZAKADÁS

Mi történt 1Móz 11:1-9 szakaszában, ami csak súlyosbította a szembenállás és a széthúzás problémáját?

Az özönvíz története után a Biblia beszámol még Babel tornyának építéséről, a nyelvek összezavarásáról, majd pedig arról, hogy az emberek, akik addig egy nyelvet beszéltek, szétszéledtek. Feltehetőleg a Tigris és az Eufrátesz folyók közötti terület szépsége és a jó termőföld tűnt vonzónak Noé egyes leszármazottainak, akik elhatározták, hogy Sineár földjén, a mai Irak déli részén várost és egy magas tornyot építenek maguknak (1Móz 11:2).

A régészeti leletek fényében Mezopotámia már a történelem legkorábbi időszakában is sűrűn lakott térség lehetett. Itt éltek a sumérok is, akiknek tulajdonítják az agyagtáblákra való írás művészetének a feltalálását. Jól megtervezett szerkezetű házakat építettek és mesterei ékszereket, szerszámokat, háztartási eszközöket készítettek. Az ásatások feltártak számos toronyszerű templomot, amelyeket különböző pogány istenségek tiszteletének szenteltek.

Noénak a Sineár földjén letelepedett utódai gyorsan elfeledkeztek ősük Istenéről, mint ahogy az ígéretéről is, hogy többé nem pusztítja el a világot özönvízzel. Babel tornyának építésével kiemelkedő bölcsességüknek és képességeiknek kívántak emlékművet állítani. Hírnévre és elismerésre vágytak: hogy „szerezzünk magunknak nevet” (1Móz 11:4) – az építkezésnek ez volt az egyik indítéka. „Az isteni terv szerint az embereknek meg kellett volna őrizni az egységet az igaz vallás kötelékével. Amikor a bálványimádat és a politeizmus megtörte a belső lelki köteléket, akkor nemcsak a vallás egységét veszítették el, hanem a testvériség lelkületét is. Nem járhatott sikerrel a torony építésének a terve, hogy külső eszközökkel tartsák fenn a belső egységet, ami már odalett” (*The SDA Bible Commentary*, 1. köt. 284-285. o.).

Ádám és Éva bűnesete megtörte az emberiség egységét és Isten eredeti tervét. Ebből eredt az istentiszteletben mutatkozó zavar, a gonoszság és erkölcstelenség elterjedése az egész földön, végül pedig az is, hogy sok különböző kultúrára, nyelvre és fajra szakadt az emberiség, amelyek azóta gyakran szemben állnak egymással.

Milyen konkrét lépéseket tehetünk az időnként még a gyülekezeteknek is ártó faji, kulturális és nyelvi megoszlás orvoslása érdekében?

ÁBRAHÁM, ISTEN NÉPÉNEK ATYJA

A három nagy monoteista világvallás, a judaizmus, a kereszténység és az iszlám is Ábrahámot tekinti az atyjának. A keresztények számára ez a kapcsolat lelki jellegű. Amikor Isten elhívta Ábrahámot, hogy hagyja el mezopotámiai otthonát, ezt mondta neki: „*megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei*” (1Móz 12:3; lásd még 18:18; 22:18). Az áldás Jézus által jött el.

Ábrahám hitének mely elemeit említik Róm 4:1-3, Gal 3:29 és Zsid 11:8-19 versei? Hogyan kapcsolódik mindez a keresztény egység gondolatához? Vagyis mi a keresztény egység meghatározó összetevője e szakaszok értelmében? Hogyan érthetjük ezt meg ma?

Minden hívő atyja, Ábrahám bemutatja a keresztény egység néhány alapvető, központi elemét. Először is, engedelmes volt. „*Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni, és kiment, nem tudva, hova megy*” (Zsid 11:8, ÚRK). Másodsor, Isten ígéreteiből merített reménységet. „*Hit által vándorolt az ígéret földjén, mint idegenben, és sátrakban lakott Izsákkal és Jákóbbal, ugyanannak az ígéretnek az örökösével. Mert várta az alapokkal bíró várost, melynek tervezője és építője Isten*” (Zsid 11:9-10, ÚRK). Harmadsor, hitte, hogy Isten fiút ad neki és egy nap majd annyi utódja lesz, mint égen a csillagok. Mivel így reagált, hite által Isten igaznak tekintette (Róm 4:1-3). Negyedszer, Ábrahám bízott Isten megváltási tervében. Hitének legnagyobb próbája akkor következett be, amikor Isten arra kérte, hogy áldozza fel Izsákot a Mórija hegyén (1Móz 22:1-19; Zsid 11:17-19).

Az Ószövetség Isten barátjának nevezi Ábrahámot (2Krón 20:7; Ézs 41:8). Hittel jellemezhető élete, rendületlen engedmessége és az Úr ígéretei iránti bizalma példa arra, hogy milyennek kell lennie a keresztények életének most.

A következő néhány napban gondolkozzunk el a tetteinkről és a szavainkról! Mit tehetünk azért, hogy a hitünk valóságát tükrözzék?

ISTEN VÁLASZTOTT NÉPE

Amikor Isten elhívta Ábrahámot szolgáljaul, egy népet választott magának, hogy Őt képviselje a világ előtt. Az elhívás és kiválasztás Isten szeretetből fakadó, kegyelmi tette volt. A bűneset okozta pusztítás és megoszlás után Izrael elhívásának központi szerepe volt az egész emberiség helyreállítását célzó isteni tervben. A szent történelem Isten helyreállító munkáját mutatja be, és e tervnek fontos része volt Izrael szövetséges népe.

5Móz 7:6-11 szerint Isten miért hívta el népéül Izraelt? Miért éppen Ábrahám leszármazottait választotta ki?

Izrael kiválasztásában központi elem Istennek az emberiség iránti szeretete. Azért kötött szövetséget Ábrammal és a leszármazottaival, hogy népe által megőrizze az istenismeretet és véghezvigye az emberiség megváltását (Zsolt 67:3). Istennek hatalmas, szeretetből fakadó tette volt Izrael kiválasztása. Ábrahám leszármazottai semmivel sem dicsekedhettek, amiért megérdemelték volna Isten szeretetét. *„Nem azért szeretett titeket az Úr, sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok”* (5Móz 7:7).

Különös, fordított értékítélet alapján választotta ki Isten a népét. A vezetők kiválasztásakor az emberek a hatalmat, a bölcsességet és az önbizalmat figyelik, Isten azonban nem az erőseket és hatalmasokat választja ki a szolgálatára, hanem inkább azokat, akik érzik és elismerik gyengeségüket, balgaságukat és semmiségüket, hogy senki se dicsekedhessen előtte (1Kor 1:26-31). Ám figyeljük meg, hogy milyen kiváltságokat nyertek! „Isten azt akarta, hogy dicsérjék és magasztalják népét, Izraelt. Mindent megadott nekik, ami lelkileg javukat szolgálhatta. Minden lehetőséget megteremtett arra, hogy jellemük olyanná formálódjék, amellyel képviselhetik Őt. Isten törvénye iránti engedelmisségük nyomán fakadó jólétüket a világ népei csodálták volna. Aki minden mestermunkához bölcsességet és ügyességet tudott nekik adni, továbbra is tanítani akarta őket, és törvényei iránti engedelmisségük jellemüket nemessé és emelkedetté tette volna. Engedelmisségük megóvta volna őket a más népeket sújtó betegségektől. Nagyszerű értelmi képességeket kaptak volna. Jólétükkel Isten dicsőségét és hatalmának magasztos voltát kellett volna megmutatniuk. Isten papok és fejedelmek birodalmává akarta Izraelt tenni. Mindent megadott nekik ahhoz, hogy a föld legnagyobb népévé legyenek” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 194-195. o.).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A teremtés” c. fejezet, 18-25. o.; „Ábrahám elhívása” c. fejezet, 93-99. o.

Isten eredeti szándékát tükrözi az emberiség teremtésekor a család és a szombat megalapítása is (1Móz 2:21-24). A szombatot az egész emberiségnek szánta, amire Jézus világosan utalt Mk 2:27-28 verseiben. Egyetemessége már *Mózes első könyvének* beszámolójában is látszik, amikor Isten elkülönítette a hetedik napot. Nemcsak azt megelőzően történt ez meg, hogy szövetséges népének hívta el Izraelt, hanem már a bűn belépése előtt. Milyen hatalmas egyesítő erő lehetett volna a szombat, ha minden nép megtartja! Isten a nyugalomnapal akarta emlékeztetni Ádám és Éva leszármazottait a vele és az egymással való kapcsolatukra. „Isten a szombatot és a családot is az Édenben alapította, amelyek terve szerint elválaszthatatlanul kötődnek egymáshoz. Minden más napnál inkább ekkor lehet édeni az életünk. Istennek az volt a terve, hogy a család tagjai együtt dolgozzanak és tanuljanak, tiszteljék Őt és pihenjenek. A család papja az apa legyen, az apa és az anya legyen a gyermekek tanítója és kísérője” (Ellen G. White: *Child Guidance*. 535. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. *Mózes első könyvének* teremtési beszámolója hogyan ír arról, hogy Isten Ádám oldalbordájából teremtette meg Évát? Mire utal ez a férj és feleség közötti szoros és intim kapcsolatra vonatkozóan? Ezek szerint miért használja Isten az egész Bibliában a férj és feleség hasonlatát a népével való közössége példaként?
2. Bábel tornyának történetéből megtudjuk, hogy az emberek etnikai és nyelvi sokszínűsége nem volt része Isten eredeti tervének. Ma hogyan emelkedhetünk felül az efféle különbségeken? Hogyan tapasztalható valódi egység és összhang az egyházban annak ellenére, hogy közösségünket különféle nemzetiségű és más-más nyelvet beszélő emberek alkotják?

ÖSSZEFOGLALÁS: A teremtéskor az volt Isten eredeti terve, hogy az emberiség egy családként, harmonikusan, egységben éljen, ám ezt megbontotta öszüleink engedetlensége. Isten azonban elhívta Ábrahámot, hogy legyen egy népe, amely által életben tarthatja az egyedül Krisztusban lehetséges helyreállítás ígérését.

ISTEN GYERMEKEINEK EGYSÉGE

„Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által” (Gal 3:26).

„Nemigen találni két pontosan egyforma embert. Sokszínűség figyelhető meg az emberek között, éppen úgy, mint a természet világában. A különbözőség egysége Isten népének soraiban, a szeretet és a béketűrés megnyilatkozása, még ha eltérő is a beállítottságunk – ez bizonyítja, hogy Isten a bűnösök megmentéséért küldte el Fiát a világba.

A Krisztus és a tanítványai közötti egység egyikük személyiségét sem gyengíti. Egyek gondolatban, célban és jellemben, de nem személyiségükben. Az ember isteni természet részese lesz, ha Isten Lelkét veszi és törvényéhez igazodik. Krisztus élő egységre vezeti a tanítványait önmagával és az Atyával. A Szentlélek munkálkodik az ember gondolataiban, aki így teljessé lesz Krisztus Jézusban. A Krisztussal való egység az egység kötelékét hozza létre a hívők között, ami a világ előtt a legmeggyőzőbb bizonyítéka Krisztus fenséges voltának, érdemeinek, valamint annak, hogy képes elvenni bűneinket.

Nincs esélye a sötétség erőinek azokkal a hívőkkel szemben, akik úgy szeretik egymást, amint Krisztus szereti őket, akik nem hajlandók egymástól elidegenedni, harcokat kezdeni, akik összefognak, kedvesek, udvariasak, jószívűek, ápolják a szeretet által munkálkódó és a lelket megtisztító hitet. Krisztus Lelkének kell meglennie bennünk, különben nem vagyunk az Övéi!

Az egységben erő van, a megosztásban gyengeség.

Minél szorosabb a kapcsolatunk Krisztussal, annál erősebb lesz az egységünk egymással. A nézeteltérés és az elhidegülés, az önzés és az önteltség a hatalomért küzd, a megosztott szív gyümölcse és mint ilyen, nyitott a lelkek ellenségének javaslataira. Sátán ujjong, amikor a megosztás magvait hintheti el.

Az egységben élet van, olyan erő, amire máskülönben nem tehetünk szert” (Ellen G. White: *Our Father Cares*, 36. o.).